

GADEJURISTEN

Værnedamsvej 7A, 1. • DK-1819 Frederiksberg C • Tlf. 33 31 00 75 • Fax 33 31 00 78 • emk@gadejuristen.dk • www.gadejuristen.dk

Indenrigs- og Sundhedsminister Bertel Haarder

Slotholmsgade 10-12
1216 København K

Kopi til medlemmerne af Folketingets Sundhedsudvalg

18. november 2010

Vedr.: Delegation af substitutionsmedicinsk behandling, jf. sundhedslovens § 142.

Det fremgår af Sundhedsstyrelsens retningslinjer, at den medicinske og sociale stofbehandling skal være tæt integreret. Gadejuristen har dog set talrige eksempler på, at kommuner afviser at delegere den medicinske behandling til det sted, hvor patienten ønsker at modtage sin sociale behandling, jf. serviceloven § 101, stk. 4.

Af Sundhedsstyrelsens retningslinjer fremgår, at såfremt kommunen *ønsker* at delegere et individuelt behandlingsforløb, skal dette bero på en lægefaglig vurdering. Det fremgår dog ikke hvilken faglig vurdering eller hvilke kriterier, der kan tillægges vægt ved en afvisning af at delegere behandlingen, ligesom det er særdeles uklart, hvilke rettigheder patienten har i et sådant tilfælde.

Såfremt der ikke stilles krav om, at det er en lægefaglig vurdering, der ligger til grund for beslutningen om, at kommunen ikke *ønsker* at delegere behandlingen, er patienten tilmed afskåret fra at klage til Patientklagenævnet.

Ved beslutningen om at afvise at delegere behandlingen kan det muligvis hævdes, at der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed, hvorfor man heller ikke har mulighed for at klage til andre instanser, ligesom man ikke har ret til en skriftlig begrundelse, partshøring mv.

Når en offentlig myndighed yder serviceydelser, som eksempelvis substitutionsbehandling, er der dog krav om overholdelse af lighedsprincippet, krav om saglighed og proportionalitet i denne behandling. Det kan dog synes umuligt at kontrollere i konkrete sager, idet man ikke har adgang til at få en begrundelse for kommunens afvisning af at delegere behandlingen, endside har adgang til at få prøvet kommunens beslutning.

Denne retsstilling synes endvidere ikke at være i overensstemmelse med sundhedslovens formålsbestemmelser, der fastslår, at sundhedsloven fastsætter kravene til sundhedsvæsenet med henblik på at sikre respekt for det enkelte menneske, dets integritet og selvbestemmelse og opfylde behovet for bl.a. let og lige adgang til sundhedsvæsenet, behandling af høj kvalitet, sammenhæng mellem ydelserne og valgfrihed.

Henset hertil samt at patienterne tilkendegiver overfor behandlingsstedet, at man ønsker den lægelige substitutionsbehandling delegeret til samme institution, hvorfra man modtager den sociale behandling, bør der som minimum kunne kræves en individuel lægefaglig begrundelse, såfremt dette ønske afvises.

Gadejuristen har set talrige eksempler på, at problemerne om de uklare regler om delegation af den medicinske behandling, er blevet brugt af kommuner til at afskære patienter i substitutionsbehandling fra retten til frit valg af den sociale behandling efter sociallovgivningen, jf. servicelovens § 101, stk. 4. Når disse borgere har anmodet om frit valg, har kommunen måtte imødekomme dette, men har samtidig afvist at delegere den medicinske behandling til det valgte behandlingssted, hvilket i mange tilfælde reelt har umuliggjort, at borgeren kunne benytte sig af retten til frit valg i henhold til serviceloven.

En beslutning om, ikke at delegere den medicinske behandling der tjener det formål at forhindre borgerne i at gøre brug af deres ret til frit valg efter sociallovgivningen, synes ikke at opfylde kravene til saglighed, ligesom det synes, foruden at stride imod anvisningerne om tæt integration af den sociale behandling og den medicinske behandling, at stride mod det almindelige lighedsprincip, idet det vel næppe er tænkeligt, at man ville nægte at uddelegere den medicinske behandling, når man eksempelvis visiterer til behandling på en døgninstitution.

At man varetager den medicinske substitutionsbehandling ud fra hensyn, der er alt andet end lægefaglige, er efter Gadejuristens opfattelse ikke lovligt og er i øvrigt meget problematisk.

Patienter i substitutionsmedicinsk behandling er ofte en særdeles udsat gruppe, og for denne gruppe patienter udgør den substitutionsmedicinske behandling et så fundamentalt grundlag for en stabil tilværelse, at man befinder sig i en meget sårbar position. Det er efter Gadejuristens opfattelse helt afgørende, at disse patienter beskyttes af et klart regelsæt, og at der stilles effektive krav til offentlige myndigheder om en saglig behandling.

På vegne af nogle af dette lands mest udsatte borgere og patienter, og henset til at koordinationen af den statslige indsats på stofområdet varetages af Indenrigs- og Sundhedsministeriet, håber vi, at ministeren og Folketingets politikere vil arbejde for at sikre disse en bedre retsstilling i forhold til denne ofte livsnødvendige medicinske behandling.

Med venlig hilsen
Gadejuristen

Emil Kiørboe, projektmedarbejder